

***

Поехме по пътища, които вече ми бяха познати. Пикапът на Рой лавираше наляво-надясно, докато той се занимаваше с радиото, опитвайки се да намери някаква станция. Стигнахме до високия каменен зид, покрай който бях минала преди три дена, и продължихме по пътя, който вървеше успоредно на стената. Слънцето се бе превърнало в жълта мараня на хоризонта. Накрая стената изведнъж се отвори – не много, но достатъчно, за да позволи нахлуването на тесен селски път, в който завихме.

– Това е фермата „Кенлин“ – обади се Рой, докато пикапът се поклащаше по черния път.

– Да, минавала съм оттук вече няколко пъти – казах аз.

– Някога тази земя е била на дядо ми и баба ми.

– Те ли са били собствениците? – възкликнах, виждайки за първи път онова, което се криеше зад високия зид.

Акрите земя бяха покрити с диви цветя и бурени, които си растяха на воля. Показах глава през прозорчето и се загледах в приказния цветен килим, който се простираше надлъж и нашир. И изведнъж проумях и Рой, и причината за чувствителността му във връзка с това място.

– Доста отдавна е извън нашето семейство – обади се той.

– Много е красиво – прошепнах, сякаш се страхувах да не разваля магията. – Нали няма да ни се скара някой, че сме влезли тук?

Той сви рамене – очевидно това не го интересуваше.

– Ще ти покажа откъде гледката е най-хубава – от най-високата част на онзи склон ей там!

И го посочи, а след това потегли натам. Дребни клончета хрущяха под гумите на пикапа, дивите цветя се отъркваха в стените му. Спря на няколко метра от зида и излезе. После заобиколи, отвори вратата и рече:

– Внимавай!

Подаде ми ръка и ми помогна да сляза. Дивите цветя и бурените бяха гъсти и високи, достигащи почти до краката ми, и от тях се разнасяше жуженето и песента на скакалци, щурци и пчели.

– Вярно ли е, че някога всичко това са били боровинки? – попитах, обръщайки се бавно, за да разгледам всичко наоколо.

– Да, някога всичко това беше боровинки – отговори Рой.

Насочихме се към зида, който в най-високите си части беше метър и половина. Но по-голямата част от него беше вече значително по-ниска благодарение наместата на времето, климата и крещящото безразличие от страна на собствениците на имота. По земята лежах по-малки и по-големи камъни, които сякаш бяха решили да бягат в търсене на свобода.

Рой намери удобна дупка в стената и се качи. После пак ми подаде ръка и аз се надигнах и седнах до него на огромна плоча, залюлявайки крака до неговите.

Загледах се напред, надолу по склона, чак до боровата горичка в дъното на имота.

– Беше прав за гледката – въздъхнах. Съжалявах, че не си носех фотоапарата, за да я снимам.

Рой взе няколко камъка от купчината на върха на стената и започна да ги поставя в пукнатините около нас.

– Има една поема за поправяне на стени – отроних.

Той кимна.

– Да, на Робърт Фрост. „Поправяне на стената.“

И аз взех един камък и изречитирах:

– „Има нещо, което не обича стените.“

Рой се загледа надолу към стената, в покритите ѝ с лишеи огромни камъни и туфички зелена трева, избуяла между тях, и продължи:

– „Коего кара замръзналата земя под тях да се издува, горните камъни да се разцепват от слънцето и пукнатините да се разрастват дотам, че двама души да минат заедно през тях.“

– Да не би да знаеш цялата поема? – зяпнах от изумление аз.

– Някога я знаех – усмихна се срамежливо той. – Веднъж трябваше да я науча наизуст за училище. Ако се концентрирам, може би ще успея да я изрецитирам цялата.

– Браво на теб! – казах. Покрай краката ми премина в ленив полет пчела.

Рой се загледа невидждащо напред и промърмори:

– Помислих си, че ако видиш фермата, сигурно ще разбереш защо се разстроих толкова този следобед.

– О, имаш предвид онази лекция за предприемачите!

Той кимна.

– Мисля, че разбирам. Знам, че разработването на терени може да бъде нож с две остриета.

– Не ме разбирай криво – каза той. – Не съм от онези смахнати активисти, които застават срещу всяка идея за строителство. Защото не всеки строеж е лош. Но съм виждал не едно и две лоши неща, направени в името на прогреса и подобрението на живота.

Примъкна се по-близо до мен. Затаих дъх.

– Освен това произлизам от дълга поредица упорити Къмингс от Мейн, които мислят по същия начин – допълни.

– Сериозно? Откога живее твоят род в Мейн?

– От пет поколения – отговори и посочи към слънцето, което се бе превърнало в мека топка маджун на хоризонта. – Красиво е, нали?

– Много.

– Всичките ми предци са били от Августа – каза той, докато наместваше поредния малък камък в пукнатината между нас. – Това е столицата на щата – допълни с намигване.

– Да, знам.

Той се загледа в мен и отбеляза:

– Имаш красиви очи. Малко зелени, малко сини. Не мога да определя точно какви са – и продължи да се взира в мен, като се приближи.

– Синьо-зелени са – казах и се отдръпнах.

– Мисля, че и аз точно това казах – усмихна се той и задържа погледа си върху мен една идея по-дълго, отколкото позволяваше благоприличието.

Започваше да ми става неудобно. Не можех да му позволя да ме сваля. Това би било ужасно! Но, от друга страна, защо дойдох тук? Само за да му кажа, че съм получила съобщението му ли? Или подхранвах егото си с неговото ухажване?

– Значи предците ти са живели в Августа, така ли? – обадих се аз, връщайки го обратно към основната тема.

Рой вдигна от купчината до себе си малко камъче и посочи към блестяща розова жилка в средата му. После отговори:

– Точно така. Докато дядо ми не нарушил традицията и не се преместил в Бийкън.

– И защо го е направил?

– Запознал се с една жена от Бийкън и се влюбил.

Лекият бриз раздвижи цветята под нас. Отново усетих погледа му върху себе си.

– Жената била баба ми – довърши той и прокара леко пръсти по ръката ми.

Аз скочих от зида, игнорирайки тръпките, които преминаха през тялото ми.

– В крайна сметка се е озовал в красиво местенце – отбелязах, като се огледах. – Виж ги само тези цветя! – опитах се да си откъсна едно нежно синьо цвете, но стъблото му се оказа твърде жилаво.

Рой се приближи до мен. Усетих топлината на тялото му до моето.

– Не се прави така – каза. – Ето така се прави! – прекърши стъблото с едно движение на ръката си, която се отърка о моята. После откъсна още няколко цветя и ми ги поднесе. Пръстите ни се докоснаха.

Слънцето продължи да слиза надолу към хоризонта, а ние тръгнахме покрай стената. Жуженето на насекомите ставаше все по-тихо.

– После какво е станало с баба ти и дядо ти? – попитах.

– Ами... купили този имот. Дядо ми искал да създаде ферма за боровинки.

Загледах се в един скакалец, който изскочи от храсталака пред нас.

– Звучи страхотно! – промърморих.

– Така си е – кимна Рой. – В онези години районът се е славел със своите боровинки.

Нали си виждала онази статуя в града?

– Коя статуя?

– Жената с ведрото с боровинки.

Това ми звучеше като статуята, която се опитвах да заснема, когато пропаднах през онзи пристан.

– Мисля, че се сещам – отвърнах.

– Доста различна е, нали? Искам да кажа, че повечето градове издигат статуи на своя основател, а в нашия си имаме статуя на дамата с боровинките!

– А аз си мислех, че държи кошница с грозде – промърморих.

– Грозде ли? – стресна се Рой. – Да не си го казала на някого от Бийкън! Чуют ли те, веднага ще те прогонят от града!

Разсмях се.

Той протегна ръка и докосна една точка над дясното ми око.

Дръпнах се.

– Имаш нещо на лицето си – поясни и продължи да се опитва да го махне.

– Луничка е. Няма да можеш да я махнеш.

Той се приведе, загледа се и изсумтя:

– Вярно.

Аз отново поех напред.

– И какво стана после? – попитах.

– С кое? О, да, с фермата. Ами, дядо ми се заел да научи всичко, което трябва да се знае за боровинките. А после се заел да реши кой от видовете боровинки ще бъде най-подходящ за този вид почва тук.

– Нямах представа, че боровинките са повече от един вид – изтърсих.

Рой ме изгледа изумено.

– Разбира се, че са повече от един вид!

– Интересно – зачудих се върху какво ли растат. Незнайно защо, но винаги си ги бях представяла да растат на гроздове, по лози, пуснати по дървени решетки. – Растат на лози, нали?

– На лози ли? – смръщи се той и бръсна едно насекомо от ризата си. – Боровинките? Не. Растат на храсти.

– О, да бе, на храсти. Вярно.

Той откъсна едно цвете и ми го поднесе.

– Това е красиво, Елън – рече. – Харесва ми.

– Да, много е хубаво – промърморих и започнах да въртя нервно цветето между пръстите си.

– Не говорех за цветето.

Изсмях се нервно и усетих как лицето ми пламва. Налагаше се да го върна обратно към семейната му история...